

Mario Pulver

LEELO JA VARJULISED

Viinistul

Tegelased (ilmumise järjekorras):

Leelo, 10-aastane tüdruk

Teravsilmi, noor Varjuline

Raudjalgi, vanem, elutark Varjuline

Punasilmi, noor Varjuline

Mürakas, noor Varjuline

Tulesosini, noor Varjuline

Kivilõvi, eatu olend

Roheline Emand, keskealine olend

Isand, vanem, jäine Kontvõõras

Leemur, vanem, sadistlik Kontvõõras

Hiid, noorem Kontvõõras

Värav, eatu moodustis

Nahkhiiri, keskealine, salalik olend

Nurjatu, noorem Kontvõõras

Verekihi, noorem Kontvõõras

Mamma, vanamutt

NB! Varjuliste, Kontvõõraste ja olendite sugu on vabalt valitav - ainult Isand peaks olema meessoost ja Roheline Emand võiks muidugi olla naissoost.

I pilt

Läbilõige ühest ehitusplatsist ja selle all olevast maailmast. Üleval on näha maapinda ja sellel lebavat ehitusprahti, mille all on käik. See viib allapoole, kus on suured maa-alused ruumid. Üks tüdruk askeldab maa peal ehitusprahi vahel, uurib asju, ronib ringi. Siis märkab käiku. Ronib mööda seda alla ja jõuab maa-alusesse ruumi. Seal on samuti igasugust ehitusträni - vanu torusid, traadipuntraid, katkiseid kiivreid. Lisaks on mingeid veidraid silte, mida katavad arusaamatud märgid. Tüdruk, kelle nimi on Leelo, kondab maa all ringi ja uurib oma keskkonda. Prügihunnikute vahelt hiilib hämarast lähemale üks noor Varjuline - maa-alune inimeselaadne olend. Selle Varjulise nimi on Teravsilm, sest ta on tähelepanelik ja vilgas valvur.

TERAVSILM: Kes sa oled?

LEELO *ehmunult*: Kes seal on?

TERAVSILM: Kõigepealt vastad sina.

LEELO: Tule välja, ma ei näe sind hästi.

TERAVSILM: Kui sa kohe ei vasta, siis ma ründan.

LEELO: Ära ründa! Leelo olen.

TERAVSILM: Mis leelo?

LEELO: Lihtsalt Leelo.

TERAVSILM: Ja mis see tähendab?

LEELO: Mis mõttes?

TERAVSILM: Mina olen Teravsilm. See tähendab, et ma märkan kõike. Mida tähendab leelo?

LEELO: Noh, leelotamine tähendab vist laulmist.

TERAVSILM: Nii et leelo on laul?

LEELO: Võib olla küll.

TERAVSILM *rahunenult*: Sa oled siis vist hea lauluga?

LEELO: Nojah, mulle meeldib laulda.

TERAVSILM: Siis on hästi. Ma kartsin juba, et sa oled Kontvõõras, aga siis poleks sul nii ilusat nime.

LEELO: Eks ma vist olen võõras ikkagi.

TERAVSILM *muutub uuesti valvsaks*: Mida see peaks tähendama?

LEELO: Ma ju sind ei tunne. Ja siin ma pole varem käinud.

TERAVSILM: Miks sa siia tulid?

LEELO: Miks sa oled nii pahane? Ma tulin lihtsalt vaatama ja sina käitud nii, nagu ma oleks sulle midagi halba teinud.

TERAVSILM: Kui sa oled Kontvõõras, siis oledki.

LEELO: Ma olen sinu jaoks võõras muidugi, aga ega ma sellepärast sulle halba ei tee.

TERAVSILM: Ahaa, sa vist ei saa aru, millest ma räägin? Kust sa tuled?

LEELO *näitab ülespoole*: Sealst muidugi.

TERAVSILM *ahhetades*: Maa pealt!

LEELO: Muidugi, kust siis veel!

TERAVSILM: Vaata enda ümber. Kas sa käike näed?

LEELO: Jaa.

TERAVSILM: Mina tulen käikudest. Me kõik tuleme käikudest. Aga Kontvõõrad tulid kunagi maa pealt. Sellepärast ma ei teadnudki kohe, kas sa oled Kontvõõras või mitte.

LEELO: Kas ma siis pole võõras? Me ju ei tunne veel üksteist.

TERAVSILM: Sa ei saa aru. Sa võid olla võõras, aga sa ei saa olla... Kontvõõras. Nemad on hirmsad olendid, kes tapaksid mind kohe.

LEELO: Kes sina siis oled?

TERAVSILM: Mina olen Varjuline. Ja kõik minu sõbrad on Varjulised. Me elame siin maa alla, varjudes ja pimedates nurkades. Peidame end Kontvõõraste eest. Aeg-ajalt nad tulevad siia käikudesse, röövivad meid ja viivad oma kohutavasse lossi.

LEELO: Tõesti või?

TERAVSILM: Tõesti-tõesti. Nad elavad Kahvatus Kantsis. Mina pole seda kunagi näinud, aga vanemad Varjulised teavad, et see on üks jube, luudest ehitatud loss, kus Kontvõõrad oma vange hoiavad ja neid siis oma kohutavale Mammale sisse söödavad.

LEELO *naerdes*: Ja tema nimi ongi Mamma või?

TERAVSILM: Muidugi! Ta on jube elukas, kes sööb kõiki Kontvõõraste toodud vange.

LEELO: Kõlab nagu mõni suure kulbiga tädi.

TERAVSILM: Kuule, ära ütle nii! Kontvõõrad pole mingi naljaasi. Sa oled praegugi suures ohus. Kui sa tõesti tulid maa pealt, siis mine sinna kohe tagasi. Muidu saadakse sind veel kätte. Tead mis, ma annan sulle ühe kingituse.

LEELO: Mulle?

TERAVSILM: Jah. Igaks juhuks, et sinuga siin midagi ei juhtuks. Näed, võta see amulett. Pane endale kaela, siis suhtuvad teised Varjulised ja koopaelanikud sinusse paremini.

Leelo paneb amuleti endale kaela.

TERAVSILM: Näed, juba praegu ma mõtlen, et sa oled tegelikult täitsa tore tüdruk. Aga sa ei tohi siia kauaks jääda. Vaata ringi, kui tahad, aga siis mine kiiresti tagasi maa peale. See koht siin pole sinu jaoks. Liiga ohtlik, liiga ohtlik.

LEELO: Kuhu see käik sinu selja taga viib?

TERAVSILM: Ära küsi, sa nagunii ei lähe sinna.

LEELO: Miks?

TERAVSILM: Liiga ohtlik! Sina lähed nüüd varsti maa peale tagasi. Las see käik olla. Oota, ma kuulen midagi. *Lippab natuke eemale, vaatab pingsalt aksi vahele.* Kas sealt tuleb keegi või?

Leelo näeb, et Teravsilma tähelepanu on mujal ning ta hiilib vaikselt käiku.

TERAVSILM *omaette*: Ei, tundub, et seal pole kedagi peale ühe roti. Noh, nüüd on temagi läinud. *Pöörab ümber, näeb, et on jäänud üksi.* Leelo? Laulutüdruk? Leelo? Kas sa peidad ennast? *Vaatab teraselt ümberringi.* Ei, muidu ma oleks su ammu leidnud. Leelo? Ega sa ometi... *Vaatab jälgi käigusuudme ees.* Sa läksidki sinna? Oi-oi, Leelo, mida sa küll oled teinud? *Lippab järgi.*

II pilt

Suurem lage koobas, mille tagaseinas on kolm käiku ja lisaks on veel kaks käiku (ehk mõlemad aksid). Ka selle koopa põrandal on prügihunnikuid. Leelo jookseb vasakult koopa keskele ja jääb ringi vaatama.

LEELO: Kes oleks võinud arvata, et see käik on nii pikk ja käänuline? Oleksin võinud pea ees vastu seinaga joosta.

RAUDJALG: Oleks küll.

LEELO *ehmatab*: Kes seal nüüd on?

Ühe prügihunniku tagant astub välja vanem Varjuline, kelle välimus on pisut kahune ja kulunud. Lonkab ühte jalga, mis on hoolikalt riidesse mässitud.

RAUDJALG: Mina olen Raudjalg.

LEELO: Sul on rauast jalg?

RAUDJALG: On.

LEELO: Sündisidki rauast jalaga või?

RAUDJALG: Ei.

LEELO: Kasvas ise ühel hetkel?

RAUDJALG: Ei. Selle jala kaotasin ma kivilõvile.

LEELO: Kes see kivilõvi veel on?

RAUDJALG: Ütleme nii, et parem, kui sa kivilõvidega kunagi ei kohtu.

LEELO: Aga kes sina oled?

RAUDJALG: Kõigepealt ütle, kes sina oled.

LEELO: Hakkab jälle peale. Miks sa ei võiks mulle öelda, kes sa oled?

RAUDJALG: Sest mina ei tunne sind, aga sa oled minu kodus. Kui sinu koju tuleb võõras, kas sa peaksid talle kõigepealt ütleva, kes sina oled või peaks tema sulle selgitama, mis ta sinu kodus teeb?

LEELO: Noh, viisakam oleks vist temal öelda, kes ta on.

RAUDJALG: Just nimelt. Niisiis, kes sa oled?

LEELO: Leelo.

RAUDJALG: Aga kes sa oled?

LEELO: Kes ma olen? 5. klassi õpilane.

RAUDJALG: Õpilane? Sind õpetab viies klass? Kes see viies klass on?

LEELO: Ei, ma õpin viiendas klassis.

RAUDJALG: See on mingisugune koht?

LEELO: Ei! Noh, mõnes mõttes küll, sest meil on klassiruum.

RAUDJALG: Ja sina õpid seal?

LEELO: Jah.

RAUDJALG: Mida sa õpid?

LEELO: Igasuguseid asju. Matemaatikat ja ajalugu ja loodusõpetust. Käsitööd ja igasuguseid muid asju.

RAUDJALG: Ja miks sa neid õpid?

LEELO: Et targemaks saada.

RAUDJALG: Nii-nii. Sa siis õpid, et rohkem teada saada.

LEELO: Muidugi.

RAUDJALG: Selge. Seega sa oled spioon. Nii ma arvasingi.

LEELO: Mis asi see spioon veel on?

RAUDJALG: Spioon on nuhk.

LEELO: Aga mis on nuhk?

RAUDJALG: Nuhk on see, kes nuhib teiste järel.

LEELO: Mina ei nuhi kellegi järel, ega ma mingi koer ei ole.

RAUDJALG: Kas koerad siis nuhivad?

LEELO: Noh, pigem nad nuhutavad. Niimoodi *nuhutab ninaga õhku*. Ega mina koer ei ole, et ma käiks ja nuhiks.

RAUDJALG: Ei, ma mõtlesin seda, et sa käid salaja teiste järel ja vaatad, millega nad tegelevad ja siis pärast lähed räägid oma isandale kõik ära.

LEELO: Mul pole mingit isandat. Mul on isa ja ema, aga isandat küll pole.

RAUDJALG: Või nii? Aga kellele sa siis käid rääkimas? Sellest, millega meie siin tegeleme?

LEELO: Miks ma peaks sellest kellelegi rääkima?

RAUDJALG: Tunnista üles, et oled Kontvõõras!

LEELO: Ma olen seda juba rääkinud, et ma ei ole mingi kontvõõras. Ma olen siin küll esimest korda, aga ma ei ole kontvõõras ja ma ei ole mingi spioon. Olen lihtsalt Leelo.

RAUDJALG: Lihtsalt Leelo... Võib-olla tõesti. Anna mulle andeks, ma pean olema väga tähelepanelik, et Kontvõõrad ei saaks meie keskele hiilida.

LEELO: Ah, õige jah, Teravsilm rääkis neist.

RAUDJALG: Nii et sa oled temaga juba vestelnud. Oh, muidugi, sul on isegi tema amulett kaelas. Hea küll, siis ma usun sind. Leelo, sa ei tohiks siin olla. Siin käib sõda ja see kestab igavesti.

LEELO: Miks nii?

RAUDJALG: Meie, Varjulised, oleme alati sõdinud Kontvõõrastega. Just meie kaitseme maapealseid inimesi selle eest, et Kontvõõrad ei tuleks sügavalt maa alt välja ja ei viiks kõiki vangidena kaasa, et oma Mamma toita.

LEELO: Kes see Mamma üldse on?

RAUDJALG: Me ei tea. Keegi pole teda kunagi näinud ja tema eest jõudnud põgeneda. Räägitakse, et ta on tohutu suur ja koletislik. Kui teda näed, siis tardud hirmust ja Mamma võtab sind oma hiiglaslike kombitsatega kinni.

LEELO: Aga kes ta on?

RAUDJALG: Kõige vanemad Varjulised teavad, et kunagi elasime meie maa all segamatult ja ükski. Aga ükskord ilmusid meie sekka pikad, kahvatud olendid, kes olid meist mitu korda tugevamad. Nad haarasid Varjulisi endaga kaasa ja viisid nad minema. Enam neid Varjulisi ei nähtud. Me hakkasime ründajaid kutsuma Kontvõõrasteks, sest nad olid kahvatud nagu kondid ja nad ilmusid alati nagu kutsumata võõrad.

Tänaseni tulevad Kontvõõrad siia ja röövivad meid, Varjulisi, kadudes vangidega sügavamale maa alla. Sinna, kuhu meie ei saa enam järgi minna.

LEELO: Kas need käigud viivadki sügavamale maa alla?

RAUDJALG: Ära küsi selliseid küsimusi, sest sa nagunii ei tohi sinna minna! Unusta need käigud ära ja mine maa peale tagasi. Siin on sinu jaoks liiga ohtlik.

Teravsilm on Leelole järele jõudnud ja saabub legendikule.

TERAVSILM: Ma ütlesin talle, et siin on liiga ohtlik.

RAUDJALG: Sa pead koju minema, Leelo.

LEELO: Hea küll. Oi, kes see on! *Osutab vasaku aksi poole, kuid põgeneb ise vastassuunas paremale.*

RAUDJALG: Mis seal on?

TERAVSILM: Mina ei näe midagi... *Märkab, et Leelo on minema jooksnud.* Näed, jälle ta ei kuula mind.

RAUDJALG: Kas see Leelo on tõesti nii rumal, et ei kuula hoiatusi? Kas ta ei tea, et liigne uudishimu viib hukatusse?

TERAVSILM: Kas ma peaksin talle järgi minema?

RAUDJALG: Ei. Kui ta meid ei kuula, siis peab ise hakkama saama.

III pilt

Leelo jõuab ühte veidrasse koopasse, mille põrandat ja lage katavad stalagmiidid ja -tiidid. Vaevalt on Leelo koopasse astunud, kui varjudest astuvad välja kolm Varjulist, Punasilm, Mürakas ja Tulesosin, kes on lahinguks valmis. Nad suunavad oma odad Leelo poole.

LEELO: Oih, kes teie olete?

TULESOSIN: Mina olen Tulesosin.

MÜRAKAS: Mina olen Mürakas.

PUNASILM: Mina olen Punasilm.

TULESOSIN: Ja sina oled vales kohas.

MÜRAKAS: Ja sa tulid siia valel ajal.

PUNASILM: Ja üleüldse on sul aega üks silmapilk, et öelda, kes sina oled.

LEELO: Mina olen Leelo ja teie olete ka Varjulised, eks ole.

TULESOSIN: Kust sina seda tead?

LEELO: Raudjalg rääkis natuke teist ja teie kodust.

Varjulised tõusevad löögiasendist vabamasse olekusse ja tõstavad odad üles.

TULESOSIN: Sa rääkisid Raudjalaga?

LEELO: Ja Teravsilmaga rääkisin ka.

PUNASILM: Teravsilmaga? Ta on minu sugulane. Ja ma näen, et sul on kaelas tema amulett.

LEELO: Jah, ta andis selle mulle, et koopaelanikud minusse paremini suhtuks.

MÜRAKAS: Ega üks amulett sind ei pruugi päästa. Sa pead ikka ise ka selleks hästi käituma.

TULESOSIN: Ja pealegi pole iga koopaelanik sugugi vaimustatud sellest, kui sul on kaelas Varjuliste amulett.

MÜRAKAS: Seda küll.

LEELO: Mis seal käikudes on?

Punasilm langetab oma oda taas Leelo poole.

PUNASILM: Miks sa seda teada tahad?

LEELO: Mind on alati huvitanud see, mis on kaugemal. Või mis on nurga taga. Või teises toas. Mulle meeldib avastada.

PUNASILM: Ega sa ei ole spioon?

LEELO: Jälle see spioonijutt! Mina ei ole mingi spioon!

MÜRAKAS: Pealegi, ta on selline pilbas, et mina teda küll ei karda.

Punasilm tõstab kahtlustavalt oda taas enda kõrvale.

PUNASILM: Nojah, aga vaata ette. Meil käib siin sõda ja igasugused ei tohiks ringi luusida.

LEELO: Ma polegi igasugune, ma olen Leelo.

TULESOSIN: Hea küll, ärge kakelge. Räägi parem seda, kust sa tuled, Leelo.

LEELO: Maa pealt.

MÜRAKAS: Ma ei olegi seal kunagi käinud.

PUNASILM: Mina ka mitte. Kas seal on pimestavalt valge?

MÜRAKAS: Ja väga palju lärmi?

PUNASILM: Sest me kuuleme ikka pea kohalt palju kriiskamist ja kolistamist ja müristamist ja kolksumist...

MÜRAKAS: ...Ja poole ajast kumab ülevalt hästi eredat valgust. Ja siis on jälle pool aega hämar, aga me ei julge maa peale minna.

PUNASILM: See pole meie kodu. Me ei oskaks ennast seal kaitsta.

TULESOSIN: Nii see on. Aga räägi, Leelo, milline see pealmaa on?

LEELO: Noh... seal on puud ja aasad ja lilled ja õunad ja koerad ja autod ja pilved ja meri. Ja jäätis.

TULESOSIN: Ükski neist ei tähenda minu jaoks midagi.

LEELO: Sellest on kahju. Kas te pole kunagi pilvi näinud?

KÕIK VARJULISED: Ei. Ei ole.

LEELO: Aga merd?

KÕIK VARJULISED: Ei.

LEELO: Isegi jäätist ei ole kunagi süüanud?

KÕIK VARJULISED: Ei. Mis asi see on?

LEELO: Seda ei saagi kirjeldada, seda peab sööma. No igatahes on maa peal väga palju asju, mida te peaksite nägema.

TULESOSIN: Me ei saa sinna tulla, seal on liiga valge.

LEELO: Aga tulge öösel.

TULESOSIN: Mis see on?

LEELO: Öö on siis, kui päikest pole ja maa peal on pime.

MÜRAKAS: Siis me saaksime tulla küll.

PUNASILM: Jah, kui seal varje on.

LEELO: Öösel on isegi liiga palju varje. Ma mõnikord kardan pimedust.

MÜRAKAS: Seal pole midagi karta. Kui varjudes üldse midagi on, siis oleksime seal meie.

PUNASILM: Jah, võiksime maa peale minna küll.

TULESOSIN: Ei. Meie koht on siin. Me peame valvama, et Kontvõõrad maa peale ei pääseks, muidu oleks tõesti põhjust varje ja pimedust karta.

MÜRAKAS: Tõsi ta on.

PUNASILM: Nojah, eks me siis jääme siia. Ja võitleme.

TULESOSIN: Jah, Leelo, ära unusta, et meie ja Kontvõõraste vahel on sõda. Me peame olema kogu aeg valvel. Ja sina peaksid kõndima koju. Muidu varitseb sind hädaoht.

LEELO: Aga ma ei saa minna enne, kui ma tean, mis seal käikudes on.

TULESOSIN: Hea küll, ma ütlen sulle, aga ainult selleks, et sa ei läheks ise sinna uurima. Kui sa lähed tagasi Raudjala koopasse, näed tagaseinas kolme käiku. Vasakpoolne käik viib kivilõvide maadele ja sinna julgevad minna vaid kõige vapramad kütid. Keskmise käik viib Rohelise Emanda juurde ja... parem oleks, kui sa sinna ei jõuaks. Parempoolne käik viib sügavamale maa alla ja seal kohtuks sa vältimatult Kontvõõrastega. Nii et mine koju tagasi.

LEELO: Hea küll, ma lähen. Aitäh teile.

TULESOSIN: Võta heaks. Mine nüüd.

IV pilt

Leelo jõuab tagasi Raudjala koopasse. Raudjalga ennast pole kusagil näha.

LEELO: Noh, siin ma nüüd olen. Täitsa üks ja selja taga kolm käiku. Tulesosin käskis mul koju minna... See tee jääb sinnapoole *osutab vasaku aksi vahele*, aga ma pole kunagi varem kivilõvisid näinud. Äkki peaks valima vasakpoolse käigu ja vaatama, millised need kivilõvid on? Kas nad on sama uhke lakaga nagu maapealsed lõvid? Ja kuidas nad üldse nurruvad? Ma lihtsalt pean seda teada saama!

Jookseb vasakpoolsesse käiku. Kui Leelo on lahkunud, ilmub rahnude vahelt Raudjalg.

RAUDJALG: On alles põikpäine see Leelo. Ta pole vist siiani mõistnud, milline hädaoht teda valitseb. Aga mis meie teha saame, kui ta jookseb ringi, pea laiali? Meid on niigi vähe ja Kontvõõrad luuravad pilkases pimeduses. Kogu meie tähelepanu kulub sellele, et kaitsta pealmaad nende koletiste eest. Me ei saa igal isepäisel lapsel silma peal hoida. Aga mis siis, kui temaga juhtub midagi? Nagunii juhtub! Ja ise on süüdi! Las sööb oma supi ise ära!

Varjudest ilmuvad Tulesosin, Mürakas ja Punasilm.

TULESOSIN: Vabanda, aga ma ei saa sinuga nõustuda, auväärt Raudjalg. Leelo on küll ulakas ja isepäine, kuid ta on meie maadel. Ta on meie külaline. Me peame tema eest hoolitsema.

RAUDJALG: Tore külaline küll, kes oma võõrustajaid ei kuula.

TULESOSIN: Selline ta on ja ega ta vist ei muutu. Lähme vaatame, et temaga kõik korras oleks.

Kolm noort Varjulist hiilivad vasakpoolsesse käiku. Raudjalg jääb oma koopasse pead vangutama.

V pilt

Leelo on jõudnud ääretusse koopasse, mille seinu pole näha. Põrandast kasvavad välja üksikud stalagmiidid. Vaikus. Kaugusest kostab veidraid urinaid ja sosinaid. Leelo hakkab pisut kartma.

LEELO: See pole nüüd küll selline koht, kus ma tahaks kaua ringi luusida. Mis hääled need sellised on? Keegi nagu uriseks... keegi nagu ütleks midagi... Mingid sammud... Mingid sammud?!

Nõtkel sammul läheneb hall, silekarvaline, ilma igasuguse lakata loom.

LEELO: Kivilõvi...

KIVILÕVI: Nii see on.

LEELO: Sul polegi lakka?

KIVILÕVI: Ma ei tea, mis see lakk on, aga ilmselt meil seda pole.

LEELO: Aga karv on sul sile.

KIVILÕVI: Karv? Ma ei tea, mis see karv on.

LEELO: Aga mis su keha siis katab?

KIVILÕVI: Sammal.

LEELO: Sammal?!

KIVILÕVI: Jah. Me sünnime kividest ja meile kasvab sammal.

LEELO: Aga mis te siin tühjas koopas teete?

KIVILÕVI: Peame jahti.

LEELO: Kellele?

KIVILÕVI *naeratab*: Neile, kes meie maadele satuvad.

LEELO: Kas mina olen teie maadel?

KIVILÕVI: Jah.

LEELO: Kas sa sööd mu ära?

KIVILÕVI: See sõltub.

LEELO: Millest?

KIVILÕVI: Sellest, kas sa oled Kontvõõras. Kontvõõraid me ei söö, Varjulisi aga küll.

LEELO: Ma ei ole Varjuline.

KIVILÕVI: Aga kas sa oled Kontvõõras?

LEELO *mõtleb hetke*: Jah, olen küll.

KIVILÕVI: Või nii. Sa ei näe küll Kontvõõra moodi välja, aga nad on tuntud petturid ja mesimagusad valetajad. Kui sa oled Kontvõõras, siis pole sul mingit halastust loota. Meie Kontvõõraid ei söö, kuid me vihkame neid rohkem kui kedagi teisi. Nad on orjastanud meie vanemaid ja tapnud meie lapsi.

LEELO: Oi, ma ei ole tegelikult Kontvõõras. Ma olen inimene.

KIVILÕVI: Ma just ütlesin, et Kontvõõrad on tuntud petturid. Kindlasti valetad mulle. Arvan, et sa siiski oled Kontvõõras ja hakkasid lihtsalt kartma.

LEELO: Muidugi ma kardan - sa ähvardad mind.

KIVILÕVI: Kontvõõrad on meie kõige hullemad vaenlased. Meie, kivilõvid, oleme võimsad ja vaprad. Kontvõõrad kardavadki meid, aga nad hiilivad meie maadele siis, kui me magame. Nad tulevad meie urgudesse ja röövivad meie kutsikaid või ründavad meid une pealt. Küllap oled sinagi tulnud siia selleks, et näha, kas me magame. Pean sind kurvastama - olen üleval ja väga vihane.

LEELO: Aga ma tõesti ei ole Kontvõõras!

KIVILÕVI: Valetad!

Kivilõvi hüppab Leelo poole ilmse eesmärgiga rünnata. Varjudest ilmuvad Varjulised, kes tormavad Leelo ja kivilõvi vahele ning puhkeb lahing, mille käigus kõik Varjulised saavad kergemaid haavu - see annab mõista, et salk Varjulisi suudab vaevu alistada üksikut kivilõvi. Ränga võitluse võidavad siiski Varjulised, kes suruvad kivilõvi lõpuks oma odade otsa. Seejärel pöörab Tulesosin oma oda Leelo poole.

TULESOSIN: Esiteks, kas sa oled siis Kontvõõras või mitte?

LEELO: Ei ole, ausalt, päriselt. Ma ütlesin seda ainult sellepärast, et ta mind ära ei sööks.

TULESOSIN: Teiseks, kas sa oled hull, et tuled luusima kivilõvide maadele?

LEELO: Ma tahtsin neid ainult näha. Ma ei ole kunagi ju ühtegi kivilõvi näinud.

TULESOSIN: Nüüd nägid ja vahest mõistad, et sul vedas. Vähesed saavad niimoodi kivilõvi näha ja selle kohtumise üle elada. Mine nüüd ja ära enam koduteelt kõrvale keera.

Leelo jookseb minema.

VI pilt

Leelo jõuab tagasi Raudjala koopasse. Seal pole kedagi.

LEELO: Peaksin nüüd vist koju minema. Siia ei tule ma enam kunagi tagasi. Oh, tegelikult on sellest kahju! Siin on küll väga hirmus, aga siiski ka huvitav ringi luusida. Pealegi, Varjulised kaitsevad mind kõigi ohtude eest. Kui ma kohe koju lähen, ei saa ma vist iial teada, mis siin veel põnevat on.

Aga võib-olla ma päris kohe ei lähegi koju. Vaatan ainult korraks ringi ja siis kohe koju. Vasakpoolsesse käiku ei lähe ma muidugi tagasi. Ma ei taha enam ühtegi kivilõvi näha. Aga need teised käigud... Mis see Raudjalg ütleski... Parempoolne käik viib sügavamale maa alla, Kontvõõraste juurde. Sinna ma ei taha minna. Keskmise käik viib Rohelise Emanda juurde. Huvitav, kes see emand selline on? Kas ta on roheline nahaga tädike? Või hoopis rohelistes kleidis suur ja tähtis daam? Või on ta lausa nende koobaste valitseja, selline rohelistes lossis elav kuninganna? Oi, kuidas ma tahaks teda näha. *Vaatab enda ümber.* Ma ju ainult korraks käin seal ja siis lähen kohe koju. Kohe! Siis pole enam kuhugi minekut. Ainult korraks vaatan sinna.

Jookseb keskmisesse käiku. See viib ühe väikese majakeseni, mis on kaetud üleni väätidest ja kasvudega. Omal moel on see täitsa ilus koht, kuigi lõhnab pisut kirbelt ja kibedalt.

LEELO: Oi, kui ilus maja! Nii roheline! Ainult see lõhn, mis seal tuleb, on natuke terav. Samasugune nagu siis, kui vanaema kurke marineerib. Hmh. See on vist äädikalõhn.

Maja üks avaneb ja sealt astub välja imekaunis naine. Roheline Emand on küpses eas daam, kelle terav, lubivalge nägu on raamitud kenasti mürkroheline juuksepahmakaga. Peamiselt rohekas kostüüm näib koosnevat väätidest või nendest punutud kangastest. Rohelisel Emandal on naeratav, ilus suu, kuid tema silmad on külmad nagu kalliskivid. Kui ta räägib, helisevad hõbekellukesed ja

lumekristallid, kuid tema sõnad voolavad nagu paks mesi.

ROHELINE EMAND: Mul on külaline... Kui tore! Üks väike tüdruk - sinusuguseid pole siia sattunud vist juba mitusada aastat.

LEELO: Kas te olete siis nii vana?

ROHELINE EMAND: Ma olen vanem kui sa arvad, aga mu süda on igavesti noor.

LEELO: Kas teie oletegi Roheline Emand?

ROHELINE EMAND: Ohh, sa oled rääkinud Varjulistega. Jah, nii nad mind kutsuvad, kuigi ma ei tea, kas peaksin olema solvunud või mitte.

LEELO: Miks te peaksite olema solvunud?

ROHELINE EMAND: Roheline Emand... See kõlab küll viisakalt, aga pole ju minu nimi. Kuidas sulle meeldiks, kui ma kutsuks sind... Uudishimutsejaks?

LEELO: Kas ma olen siis selline?

ROHELINE EMAND: Ma näen sind läbi. Ma tean, et sa oled üks uudishimulik väike tüdruk. Aga kui ma kutsuks sind Uudishimutsejaks, siis ometi on sinu nimi endiselt ju Leelo.

LEELO: Te teate mu nime!

ROHELINE EMAND: Ka see on kirjutatud sinu silmade taha. Ma näen kõike, Leelo. Ja kuna mina kutsun sind su õige nimega, siis palun kasuta ka minu poole pöördudes mu õiget nime.

LEELO: Hästi. Aga mis on teie nimi?

ROHELINE EMAND: Fatalia. *Kui ta ütleb seda nime, siis see kõlab ebanormaalselt kõlavalt ja läbistab luid. See ei ole lihtne nimi - see on juba loits.*

LEELO: Mul hakkas järsku külm.

ROHELINE EMAND: Vahest sooviksid tassikest teed? See annab sooja.

LEELO: Jah, aitäh!

Roheline Emand käib korraks majas ja naaseb ühe tassiga, mille ta ulatab Leelole, ise tüdrukut pingsalt jälgides.

LEELO: Kas teie ise ei soovigi teed?

ROHELINE EMAND: Mul on praegu hea soe olla. Joo sina, see annab jõudu.

LEELO: Aitäh. *Nuusutab tassi.* See on päris teravalõhnaline tee.

ROHELINE EMAND: Ma panen sinna sisse väga mitmeid ravimtaimi.

Leelo maitseb teed.

LEELO: Maitse on ka täitsa kibe.

ROHELINE EMAND: Kõige paremad taimed ongi väga kibeda maitsega.

LEELO: Mis tee see on?

ROHELINE EMAND: Minu... eriline tee. Räägi parem seda, kuidas sulle siin maa all meeldib.

Pealmaa-tüdrukuna oled vist juba igatsenud päikese järele?

LEELO: Jah, siin on päris hämar. Ja umbne. Tahaks juba värsket õhku.

ROHELINE EMAND: Küll see üle läheb.

LEELO: Mul on kuidagi palav olla. Umbne ja palav. Ja pea käib ringi.

ROHELINE EMAND: Sellest pole midagi.

LEELO: Ma tahaks magada. *Vajub kokku.*

ROHELINE EMAND: Maga, Leelo. Maga igavesti. Siis sa ei tunne seda, kuidas ma sind supiks keedan.

Roheline Emand korjab üles maha kukkunud teetassi, viib selle hoolikalt majja - hoides tassi nagu oleks see midagi eriti räpast või tulist. Seejärel tonksab ta maas vedelevat Leelot ja kui ta on kindel, et Leelo ei reageeri, hakkab Roheline Emand tüdrukut majja lohistama. Sel hetkel lendab varjudest emanda pihhta väike kivi.

ROHELINE EMAND: Ai! Mis see oli? Kes on see surmalaps, kes mind kiviga viskas?

Varjudest hüppab välja noor Teravsilm.

ROHELINE EMAND: Aa... üks närune Varjuline. Sinust saab selle tüdruku järel minu magustoit.

TERAVSILM: Sa ei saa Leelot endale!

Teravsilm ründab oma odaga Rohelist Emandat, kes tõmbab oma riiete varjust välja kõvera väitsa. See läigib roheliselt ja võikalt ning emand vehib väitsaga äärmiselt professionaalselt. Lahing on raske ja kuigi Teravsilmal õnnestub suskida emandat mitu korda, puutub ühel hetkel Rohelise Emanda mürgiväits Teravsilma ihu ja tõmbab sinna haava. Surmavalt mürgitada saanud Teravsilm võtab viimase jõu kokku ja annab emandale tubli torke. Vihast kriiskav emand põgeneb oma majja, jättes Teravsilma teadvusetult Leelo kõrvale vedelema.

Teravsilm toibutab Leelot, kuni too tuleb teadvusele.

TERAVSILM: Leelo.. Laulutüdruk, kas sa kuuled mind?

LEELO: Kuulen... mu pea on nii uimane. Kus ma olen?

TERAVSILM: Vales kohas. Sa oled ikka veel maa all, aga sinu kodu on maa peal.

LEELO: Teravsilm? Ma mäletan sind, sa oled üks Varjulistest! Mul on sinu amulett.

TERAVSILM: Jah, jäta see endale. Aga nüüd palun mine! Põgene, enne kui on hilja.

LEELO: Sa oled haavatud!

TERAVSILM: Ära puutu seda haava! See on mürgine.

LEELO: Mürgine? Kas sind mürgitati?

TERAVSILM: Roheline Emand ei halasta. Kauaks mind siin enam pole. Põgene, Laulutüdruk!

LEELO: Ei, ma ei jäta sind siia üksi!

TERAVSILM: Lahku, palun sind, me ei saa sind alalõpmata päästa!

LEELO: Ma ei lähe ilma sinuta kuhugi!

Midagi on muutumas. Õhk on tardunud halvaendeliseks ja juba ongi hilja. Kuidagi on koopasse jõudnud Kontvõõrad. Nad on pealtnäha nagu inimesed, kuid mitte päris. Nende silmad on põhjatud ja iidsed, pikkade üripidega kaetud kehad mõjuvad kuidagi ebaloomulikult. Salga juht, Isand, on ümbritsenud end hirmuäratava Hiiu ja sadistliku Leemuriga. Nad seisavad kolmekesi nagu kassid, kes on hiilinud pahaaimamatute hiirte juurde ja naudivad nende ehmatust.

TERAVSILM: Kontvõõrad...

LEELO: Mida? Kes? Kas need ongi...

TERAVSILM: Leelo! Mine! Nüüd!

LEELO: Aga...

Kontvõõrad siuglevad lähemale. Leelo ei suuda seda enam taluda ja põgeneb ummisjalu tagasi Raudjala koopasse. Kontvõõrad nihkuvad surmavalt mürgitatud Teravsilma juurde. Leemur ahmib endasse Teravsilma valu ja hirmu nagu head veini. Isand on külm ja liikumatu nagu jäämägi, kuid temagi olekust õhkub jäist rahulolu. Hiid hoiab end vaevu tagasi - talle meeldiks purustada Teravsilma luid ja trampida tema jäänustel, kuid Isand pole veel andnud vastavat käsku.

LEEMUR: Kas näete, Isand, kuidas ta piinleb?

ISAND: Näen, Leemur. Fatalia on taas leidnud endale ohvri.

LEEMUR: Ta sureb, Isand, ta sureb varsti. Fatalia mürk voolab tema soontes ja põletab teda nagu tuline vesi.

ISAND: Iga hingetõmme on tema jaoks valus. Mis on, Hiid?

HIID: Ma tahan ta laiaks litsuda! Andke vaid käsk ja ma purustan selle neetud Varjulise!

ISAND: Ei, Hiid. Rahune maha. Meil on teda vaja.

LEEMUR: Vaja, Isand? See on üks tühine Varjuline. Mina arvan, et me võiksime vaadata, kuidas ta aeglaselt sureb. See on nii ilus.

ISAND: Ei, Leemur. Ka seda me ei tee. Sul on kaasas vastumürk. Anna talle seda.

LEEMUR: Vastumürki?! Isand, meil on vaja seda juhuks, kui Fatalia otsustab hoopis meid rünnata.

ISAND: Nad pidasid siin lahingut, Leemur. Fatalia on samuti haavatud ja ei julge oma onnist välja tulla. Pealegi, ega sa ometi ei karda teda?

HIID: Leemur kardab kõiki.

LEEMUR: Ole vait, sa talumatu jupats!

HIID: Mina - jupats? Ma olen kaks korda suurem kui sina! Võiksin litsuda su lõmaks nagu putuka!

ISAND: Vait. Mõlemad. Leemur, anna talle vastumürki. Kolmandat korda ma seda enam ei ütle.

Leemur valab kiirustades Teravsilmale suhu vastumürki. Teravsilm ei hakka väga vastu, sest tal on mürgi tõttu nii valus, et igasugune leevendus on teretulnud. Vastumürk mõjub imekiiresti ja Teravsilm hakkab toibuma. Isand on seda oodanud.

ISAND: Nüüd kuula mind hoolega, Varjuline. Fatalia mürk on sinu kehas lahtumas, kuid mitte selleks, et sind päästa. Sa oled vang ja tuled meiega kaasa. Sul on meile palju rääkida selle kohta, kus sinu sõbrad ennast peidavad. Ma tahan teada kõike. Eriti seda, kus on see teie pealik, Raudjalg.

TERAVSILM: Ma ei räägi sulle midagi, Kontvõõras.

LEEMUR: Räägid! Oi, kuidas sa veel räägid! Ma teen sinuga selliseid asju, et sa lausa palud meid! Sa ise tahad meile rääkida. Minu kambris on tööriistu, millega ma panen rääkima isegi tummad kivid!

HIID: Ja kui vaja, murran ma kõik sinu kondid. Ükshaaval. Mulle meeldib konte murda. Võib-olla murran kohe praegu mõne.

ISAND: Praegu ei puutu teda keegi. Tõuse püsti, Varjuline.

Teravsilm tõuseb vastumeelselt püsti.

ISAND: Kes oli su kaaslane, kes sind nii vapralt maha jättis?

TERAVSILM: Jätke tema rahule, ta pole siit pärit.

ISAND: Või nii - ta on siis pealtmaalane?

TERAVSILM *kohkunult*: Ma ei öelnud seda!

ISAND: Aga ma kuulsin seda. Meil on teda vaja, võiksime lasta tal rääkida sellest, kuidas pealmaalmas elu läheb.

LEEMUR: Ja kui ta ei tahagi rääkida, võiksime kutsuda ta minu kambrisse.

ISAND: Jah, Leemur, me teame juba, kuidas sulle meeldib kõiki rääkima sundida. Pane suu kinni. Ja sina, Hiid, võta see Varjuline kaasa. Lähme toome pealtmaalase tagasi.

Hiid krabab Teravsilma natist ja lohistab teda erilise vaevata endaga kaasa. Salk liigub Leelole järele.

VII pilt

Leelo jõuab taas Raudjala koopasse. Ta on vaevalt sisenenud, kui kivide vahelt ilmuvad nähtavale Raudjalg, Punasilm, Tulesosin ja Mürakas. Kõik on odadega relvastatud ja sünge näoga.

RAUDJALG: Lahku kohe ja ära luusi enam ringi. Muidu läheb asi tõsiseks.

PUNASILM: Nagunii oled juba saatnud ühe meie sõbra surma.

LEELO: Teravsilma on Rohelise Emanda maja juures, te peate teda aitama!

TULESOSIN: Peamegi. Aga ilma sinuta.

LEELO: Ei, mina tulen kaasa.

MÜRAKAS: Kuhugi sa ei tule! Jääd ainult jalgu.

LEELO: Ma tahan aidata.

PUNASILM: Sina ja aidata! See on sinu süü, et Teravsilma sinna jäi! Juba teist korda peame sind hädaohust päästma. Sa ei kuula meid kunagi. Jooksed ringi, pea laiali, satud sinna, kuhu ei peaks sattuma.

MÜRAKAS: Meil on sinutagi raske. Kogu aeg sõdime Kontvõõrastega ja nüüd peame veel sinu järele valvama.

LEELO: Ma palun väga vabandust, ma tõesti ei tahtnud seda. Mulle lihtsalt tundus, et jõuan vaadata veel korraks, kus see Roheline Emand elab. Tahtsin kohe peale seda koju minna.

TULESOSIN: Võib-olla tahtsidki, aga mis kasu sellest oli? Sa ronid hädaohtude juurde, otsid ise pahandusi. Katsu meist aru saada, Leelo, me ei mõista uudishimu hukka, aga sa ei kuula meid kunagi. Me ju teame, kus on ohtlik ja kus mitte. Sina seda ei tea.

RAUDJALG: Aitab nüüd. Teil on õigus, noored, aga katsuge teie ka Leelot mõista. See kõik on tema jaoks uus maailm. Ta pole siin varem käinud ja on arusaadav, et ta tahaks näha, mis on järgmises käigus. Aga sina, Leelo, pead pidama meeles, et kui sind on korduvalt hoiatatud, siis on selleks ka põhjust. Meie elame ohtlikus kohas. Mitte ainult ei ole siin pidev sõda Kontvõõrastega, vaid siin elavad ka koletised ja kollid, keda kardame meiega.

MÜRAKAS: Nägid isegi, kui raske oli võita ühtainsat kivilõvi.

PUNASILM: Ja Rohelise Emanda võitmiseks tuli ohverdada üks meie hulgast.

TULESOSIN: Meid on vähe, Leelo, ja iga Varjulise kaotus on meile raske.

LEELO: Ma ei tahtnud Teravsilma maha jätta. Ma tahtsin teda aidata. Ei teagi, miks ma Kontvõõraid nähes nii ehmusin. *Võtab kaelast amuleti.* Ma ei vääri seda enam. Teravsilma andis selle mulle kui sõber, kuid mina jätsin ta maha. Jätsin ta Kontvõõraste kätte. Minu pärast on ta kadunud.

RAUDJALG: Pane amulett kaela tagasi. Ma tunnen, et Teravsilma on veel elus. Võib-olla saad veel kunagi teda päästa. Aga nüüd mine peitu.

LEELO: Miks?

RAUDJALG: Nad on kohal.

LEELO: Kes?

Ilmuvad Kontvõõrad, kes lohistavad endaga kaasa mürgitusest pääsenud, kuid endiselt nõrka Teravsilma. Tervet salka Varjulisi nähes valdab neid rõõmus elevus - ootus mõnusest lahingust, mida tunnevad need, kes teavad oma võimsust. Varjulised tõmbuvad seevastu pingesse nagu surmaminejad. Leelo põgeneb lähima kivi taha ja jääb sealt piiluma.

ISAND: Varjulised - kas soovite kohe alistuda?

RAUDJALG: Me ei alistu kunagi.

ISAND: Ma tean, sellepärast te nii rumalad oletegi. Me oleme teist nagunii tugevamad. Teil on valida, kas tulete kohe kaasa või saate enne tunda palju valu ja tulete seejärel väevõimuga kaasa.

LEEMUR: Mulle meeldiks, kui te hakkaks vastu - ma tahaks heameelega valmistada teile palju valu ja kannatusi.

HIID: Mõne võib ju ikka päris puruks lüüa, Isand?

ISAND: Vaatame. Meil on vaid mõnda vaja - eriti seda pealikut. Ülejäänud võime võtta kaasa või kohe siinsamas laiaks litsuda. Eks vaatame.

HIID: Selline asi mulle meeldib.

Puhkeb lahing, kus osaleb ka nõrkust tundev Teravsilma. Vihane võitlus kaldub kord ühele, kord teisele poolele, kuid on selge, et Kontvõõrad on palju vägevamad kui Varjulised. Hiid pillutab vastaseid otsekui mängleva kergusega, Leemur lööb täpseid ja ülivalusaid hoope, Isand astub graatsiliselt eest ära ja lükkab vaenlasi oma saatjate rüppe. Varjulised võitlevad vapralt, kuid saavad üha rohkem lööke. Lõpuks tabab Raudjalga eriti jõhker Leemuri löök ja ta variseb kokku.

ISAND: Leemur! Idioot! See pidi ellu jääma.

LEEMUR: Vabandust, Isand.

ISAND: Hea küll, võtke ülejäänud kinni.

Haavatud Varjulised proovivad end kaitsta, kuid Hiid ja Leemur panevad nad suhteliselt kergelt pikali ja haaravad neil kraest.

ISAND: Lähme.

Hiid ja Leemur lohistavad Punasilma, Tulesosina, Teravsilma ja Müraka minema ja kaovad parempoolsesse käiku. Isand jääb korraks vaatama liikumatult lebavat Raudjalga.

ISAND: Hmh. See pidi olema veel pealik. Mõni ime, et taoline räpaste mässajate kamp ei jõua kuhugi, kui neid juhtis see jõuetu Varjuline.

Lahkub. Kui Kontvõõrad on kadunud, jookseb Leelo Raudjala juurde.

LEELO: Et see niimoodi pidi minema... Raudjalg... Raudjalg, palun ärka üles. Palun ütle, et sinuga on kõik korras.

Raudjalg liigutab end pisut. Kui ta räägib, siis suure vaevaga. On selge, et tal ei ole kõik korras.

RAUDJALG: Leelo... Laulutüdruk... ega sina viga ei saanud?

LEELO: Raudjalg, minuga on kõik korras, aga sina näed küll väga kehv välja.

RAUDJALG: Ma olen raskelt haavatud, aga ma elan üle, usu mind. Olen näinud hullemaid aegu.

Mäletad, kaotasin kunagi oma jala. Praegu tunnen end veel päris hästi.

LEELO: Kuidas ma saan sind aidata?

RAUDJALG: Aitäh pakkumise eest, Leelo, aga ma saan hakkama. Mina saan alati hakkama.

LEELO: Kuhu nad viidi?

RAUDJALG: Kontvõõraste lossi. Kahvatusse Kantsi. Enam me neid ei näe.

LEELO: Mis nendega seal tehakse?

RAUDJALG: Ära küsi. Sa ei tahaks minu vastust kuulda.

LEELO: Kuidas ma saan neid päästa?

RAUDJALG: Leelo, mõtle, mida sa räägid. Terve meie salk võitles väikese Kontvõõraste kambaga ja kaotas. Kuidas saaksid sina siin midagi muuta?

LEELO: Aga ma tahan aidata!

RAUDJALG: Ainus võimalus oleks minna salaja Kahvatusse Kantsi.

LEELO: Siis ma lähen.

RAUDJALG: Oled sa kindel?

LEELO: Jah.

RAUDJALG: Aitäh sulle. Kui sa tõesti tahad neid aidata, oled sa nende ainus lootus. Kuula nüüd hoolega: kas sa mäletad, kuhu viib see parempoolne käik?

LEELO: See viibki Kontvõõraste juurde.

RAUDJALG: Nii see on. Kuid tee nende Kahvatusse Kantsi on pikk ja keerukas. Kõigepealt jõuad sa Kontidest Värava juurde. See on tohutu, hirmsatest luudest väravahoone, mis valvab ligipääsu Kontvõõraste maadele. Kui ta märkab kedagi enda ees, küsib Kontidest Värav küsimusi. Õigete vastuste korral värav avaneb ja lubab sul jätkata Kahvatu Kantsi poole. Valede vastuste puhul kutsub värav kohale hiiglaslikud valvurid, kes purustavad iga sissetungija.

LEELO: Mida see värav minult küsib?

RAUDJALG: Ma ei tea. Iga kord on küsimused olnud erinevad. Me oleme mõnikord saanud väravast mööda, aga keegi ei tea, mida ta järgmine kord küsib. Aga isegi siis, kui sul õnnestub anda talle õigeid vastuseid, on raskem osa alles ees. Värava taga laiub hirmuäratav Luine Mets, kus meie oleme seignud ja Kahvatusse Kantsi viivat teed otsinud, kuid seni pole me seda leidnud. Palju Varjulisi on ära eksinud ja igaveseks sinna jäänud.

LEELO: Aga kuidas ma sealt läbi saan?

RAUDJALG: Anna andeks, Leelo, aga ma ei oska sulle vastata. Vahest aitab sind su uudishimu ja taiplikkus.

LEELO: Eks ma siis proovin.

RAUDJALG: Aitäh, Leelo. Õnn kaasa.

LEELO: Õnne läheb vist alati vaja.

RAUDJALG: Nii see on... Oota, Leelo! Üks asi veel. Võta see... *Raudjalg otsib oma riidesoppidest väikese pudelikese.*

LEELO: Mis see on?

RAUDJALG: Ma ei oska sulle öelda. Räägitakse, et üks pealtmaalane olevat kunagi väga-väga ammu proovinud jõuda Kahvatusse Kantsi. Tal oli see kaasas ja kui ta sai Kontvõõrastega võideldes surmavalt haavata ning Varjulised ta ühest koopast leidsid, andis pealtmaalane neile selle pudelikese. Ta jõudis veel öelda, et kui siit juua, on palju lihtsam jõuda Kahvatusse Kantsi. Võta see. Ma loodan, et sul on temast palju abi.

LEELO: Aitäh.

Leelo võtab pudelikese ja jookseb parempoolsesse käiku - Kontvõõrastele järele.

VIII pilt

Kontidest Värav. Hiiglaslik, erinevas suuruses luudest põimitud kahepoolne moodustis, mis kinnitub luudest ehitatud väravahoone külge. Kui Leelo sinna ette jõuab, avanevad hoone küljes kollased silmad. Värava häääl kostub kajana kõikjalt ja eikusagilt.

VÄRAV: Tere, Leelo.

LEELO: Sinagi tead, kes ma olen.

VÄRAV: Tean. Ma tean kõike. Nii seda, mis su nimi on, kui seda, miks sa siin oled.

LEELO: Noh? Ütle siis.

VÄRAV: Sa oled tulnud selleks, et minna Kahvatusse Kantsi. Sa tahad päästa Varjulisi.

LEELO: Väga õige.

VÄRAV: Kas sa tead, kui ohtlik on tee Kahvatusse Kantsi?

LEELO: Tean.

VÄRAV: Sa valetad. Tegelikult sa ei tea. Raudjalg ei osanud sulle öelda muud, kui seda, et sind ootab ees Luine Mets. Sa ei tea, milline see on või kuidas sealt teed leida.

LEELO: Aga miks sa ei võiks mulle õiget teeotsa kätte näidata?

VÄRAV: Ma võiksin seda teha.

LEELO: Ma oleks väga tänulik.

VÄRAV: Ma tean. Aga enne küsi endalt, miks sa üldse tahad edasi minna.

LEELO: Sest ma pean Varjulisi päästma.

VÄRAV: Tõesti või?

LEELO: Muidugi.

VÄRAV: Kuidas sa kavatsed seda teha?

LEELO: Miks ma peaks sulle ütlema?

VÄRAV: Ei peagi. Ma lihtsalt arvan, et kui sa kavatsed niisama sisse marssida, lõpetad samamoodi nagu need Varjulised. On sul plaan?

LEELO: On...

VÄRAV: Aga tegelikult pole, eks?

LEELO: Küll ma midagi välja mõtlen.

VÄRAV: Sul oleks palju kergem koju minna.

LEELO: Koju?

VÄRAV: Roheline Emand redutab oma majas ja ei julge välja tulla. Kõik Kontvõõrad on praegu Kahvatus Kantsis. Koopad on tühjad ja keegi ei takistaks sind. Sa võiksid otsejoones koju sammuda ja sind ei tülitaks ükski hing. Pealegi pole sul ühtegi plaani, kuidas leida teed läbi Luise Metsa, kuidas pääseda mööda Kahvatu Kantsi valvuritest ja kuidas vabastada Varjulisi. Kõige lihtsam oleks sul minna koju.

LEELO: Oleks küll. Ma ei tea ju, milline on see Luine Mets. Äkki ta on hiiglasuur?

VÄRAV: Ta on hiiglasuur.

LEELO: Äkki ma eksin ära?

VÄRAV: Sa eksid ära.

LEELO: Ja kuidas ma veel pääseksin mööda Kahvatu Kantsi valvuritest? Võidelda ma ju ei oska.

VÄRAV: Ei oska.

LEELO: Ja kavalust mul vist ka pole.

VÄRAV: Ei ole.

LEELO: Ja isegi kui ma jõuaksin Kahvatusse Kantsi, oleks seal igal pool Kontvõõrad. Igaüks neist teeks tuule alla mitmele Varjulisele - mis siis veel minust rääkida.

VÄRAV: Nii see on.

LEELO: Minust poleks mingit kasu.

VÄRAV: Ei oleks.

Leelo pöördub minekule, kuid paneb siis käe rinnale, Teravsilma amuleti peale.

LEELO: Aga ma ei saa neid jätta.

VÄRAV: Miks?

LEELO: Nad päästsid mu elu. Eriti Teravsilma - tema päästis mind oma elu hinnaga. Ta teadis, et Rohelise Emanda mürk tapaks ta, kuid ometi tuli ta mind kaitsma. Temal polnud samuti mingit plaani, kuid ta teadis, et ei jäta mind emanda küüsi. Pealegi olen mina süüdi, et Varjulised niimoodi kinni võeti. Mina olin see, kes luusis ringi, ei kuulanud hoiatusi ja lasi neil kogu aeg minu kaitseks välja hüpata. Nii said Kontvõõrad vabalt nende juurde hiilida ja siis oli juba hilja.

VÄRAV: Kas sa usud siis, et teinekord on vaja teiste nimel kõik välja panna? Kasvõi ennast ohverdada? Kas sa usud, et peaksid teiste eest seisma ka siis, kui see on ohtlik?

LEELO: Jah.

Väravapooled avanevad. Tee Luisesse Metsa on vaba.

LEELO: Näib, et väravale meeldis mu vastus. Imelik, oleksin peaaegu lasknud tal ennast ära veenda. Oleksin põgenenud koju. Kuid nüüd on selge, et enne ei lähe ma kuhugi, kui Varjulised on päästetud. Hoia alt, Luine Mets! Siit ma tulen!

Jookseb väravast sisse.

IX pilt

Luine Mets. Siin on üsna kohutav ja õudne olla. Kaugusest kostab kahinaid ja prõkse, mingeid üminaid. Leelo kõnnib natuke ringi luuvärvi stalaktiitide ja -miitide vahel, kuid mõistab, et ei näe kusagil mingit teed. Stalakmiitide vahelt imbub välja Luise Metsa isand, viisakalt rietatud olend - Nahkhiir. Ta näeb välja nagu vanamoodsas aadliriides, kuid väga kaua teel olnud ja palju näinud härrasmees.

NAHKHIIR: Kuhu kõnnid?

LEELO: Ma ei tea, kas ma tohin sulle vastata.

NAHKHIIR: Võid mind usaldada - olen sõber. Kutsu mind Nahkhiireks.

LEELO: Nahkhiir?

NAHKHIIR: Ja nüüd ütle "sõber".

LEELO: Sõber...

NAHKHIIR: ...Nahkhiir. Kõlab hästi, eks ole?

LEELO: Ju vist.

NAHKHIIR: Kuhu viib su tee?

LEELO: Ega ma tegelikult ei teagi. Ma alles otsin teed.

NAHKHIIR: Ahsoo - oled eksinud?

LEELO: Olen.

NAHKHIIR: Ma võin sind aidata, kui sa ainult oskad mulle öelda, kuhu soovid jõuda.

LEELO: Ma otsin Kontvõõraste kodu.

NAHKHIIR: Sa tahad leida Kahvatut Kantsi? Miks? Tavaliselt tahetakse sealt põgeneda, mitte sinna minna.

LEELO: Ma tahan Varjulisi päasta.

NAHKHIIR: Või nii. Kas nad on sinu sõbrad?

LEELO: Jah.

NAHKHIIR: Siis kõnni, näed, seda rada pidi ja jõuadki pärale.

LEELO: Aitäh!

Leelo hakkab astuma näidatud rada mööda, kuid see toob ta varsti ringiga ootava Nahkhiire juurde tagasi.

LEELO: Oih. Eksisin vist jälle teelt.

NAHKHIIR: Hmm. Vahest on sul kaasas asju, mis moonutavad teetunnetust?

LEELO: Teetunnetust?

NAHKHIIR: Jaa, igaüks oskab käia näidatud teed, kui ta ainult tunneb seda, kuhu minna. Võib-olla sul on asju, mis segavad seda tunnet.

LEELO: Mul pole muud kui Raudjala antud pudelike.

NAHKHIIR: Vat-vat, selles võibki asi olla. Anna see siia, muidu eksid jälle ära.

Leelo annab pudelikese Nahkhiirele.

NAHKHIIR: Noh, proovi nüüd uuesti.

Leelo läheb taas rada mööda, kuid jõuab ringiga tagasi.

NAHKHIIR: Ai-ai. Eksisid taas? Kindel, et sul muud kaasas pole?

LEELO: Teravsilma amulett... Rohkem mul midagi pole.

NAHKHIIR: Ai-ai, see peabki olema põhjuseks. Anna siia, muidu sa ei saagi õiget teed leida, kui sul on kaasas need neetud Varjuliste asjakased.

Leelo hakkab amuletti üle andma, kui mõistab ühtäkki...

LEELO: Oot, miks sa ütlesid “neetud Varjulised”? Kas sa suhtud Varjulistesse tõesti nii halvasti?

Nahkhiir irvitab erakordselt ebameeldivalt.

NAHKHIIR: See pole sinu asi. Tahad teed leida või mitte?

LEELO: Tead, nüüd tundud sa mulle küll kahtlasena.

NAHKHIIR: Sina tundud mulle isuäratavana.

Leelo põgeneb, kuid tal on raske raputada maha olendit, kelle jaoks Luine Mets on kodu. Üsna ruttu kukub kurnatud Leelo Nahkhiire jalge ette. Too naerab võikalt.

NAHKHIIR: Sinuga on tore mängida, sõber. Sa oled nii rumal ja heausklik. Kindlasti ka väga hea maitsega.

LEELO: Appi... Palun tulge appi...

NAHKHIIR: Keda sa veel kutsud? See on minu kodu. Sinu Varjulised on kas teisel pool väravat või istuvad Kahvatus Kantsis vangikongis. Siin oleme vaid meie kahekesi.

Leelo sosistab midagi väga vaikselt omaette.

NAHKHIIR: Kas sa arvad, et ma ei kuule seda, kuidas sa palud amuletilt abi? Ma olen Nahkhiir - ma kuulen kõike.

Leelole hakkab midagi koitma.

LEELO: Kas sa oled tõesti Nahkhiir?

NAHKHIIR: Muidugi, sa loll. Ma võin võtta ka inimese kuju, kui tahan.

LEELO: Ma mäletan, kuidas õpetaja rääkis, et nahkhiirtel on väga hea kuulmine.

NAHKHIIR: Mul on suurepärane kuulmine! Ma kuulen isegi läbi kiviseinte!

LEELO: Või nii?

NAHKHIIR: Ma kuulen isegi kassi astumist enne, kui ta on käpa maha pannud. Mu kõrvad on tundlikumad, kui sa aimatagi oskad.

LEELO: Seda ma tahtsingi teada.

Leelo kriiskab nii kõvasti kui suudab. Nahkhiir hakkab valugrimasse tehes pead kaapima ja kukub maha, räheldes piina käes. Leelo napsab tema käest Raudjalalt saadud pudelikese ja vaatab ringi

LEELO: Veider - nüüd ma justkui näen väga selgelt seda rada, mis viib edasi. Äkki ongi Nahkhiir see, kes muudab Luise Metsa labürindiks. Pean kiirustama, muidu ta veel toibub.

Leelo jookseb rada mööda minema.

X pilt

Kahvatu Kants. Leelo hiilib vasakult sisse. Eeskoda. Siin on õudne ja vastik olla. Seintel on hirmuäratavaid reljeefseid lõustu, kõik on tühi ja kõle. Osad nurgad on pimedad, mõned alad valgustamata. Niipea, kui Leelo on ruumi keskele jõudnud, ilmuvad pimedatest laikudest Kontvõõrad: Isand, Hiid ja Leemur. Nad on eeloleva situatsiooni ootuses täis magusat, sadistlikku naudingut.

ISAND: Tere tulemast Kahvatusse Kantsi, pealtmaalane. Sa pole küll esimene, kes on siia vabatahtlikult tulnud, kuid sa oled vist küll kõige noorem.

Leelo ei oska sõnagi öelda - ta on hirmust keeletu, kui ülejäänud Kontvõõrad tiirlevad aeglaselt

tema ümber nagu koerad.

LEEMUR: Mulle tundub, et ta kardab, Isand.

HIID: Oi, kuidas kardab!

LEEMUR: Karda, kallike, selleks on ka põhjust!

ISAND: Võib-olla oli sul mingi plaan, kuid nüüd on selleks hilja. Ei tasu olla nii ettevaatamatu.

LEEMUR: Teinekord on targem hiilida.

HIID: Mitte joosta ummisjalu tundmatutesse kohtadesse.

LEEMUR: Seal võib olla väga halbu üllatusi.

HIID: Ja väga koledaid võõrustajaid.

ISAND: Mulle näib, et meie külaline ei oska selle peale midagi öelda.

HIID: Küllap kardab.

LEEMUR: Ta kardab nii väga, et ma tunnen tema hirmu oma keelel. Mmm... Karda-karda, pealtmaalane.

HIID: Kas pole tore, et viimane asi, mida sa veel saad tundma, on surmahirm? Ah, mis sa arvad, väike külaline?

ISAND: Mida sa üldse lootsid siit leida?

LEELO: Ma tulin oma sõpru päästma. *Leelo kobab instinktiivselt Teravsilmalt saadud amuletti ja tunneb, kuidas julgus hakkab vaikselt tagasi tulema.*

HIID: Sõpru? Milliseid sõpru? Neid varjukesi või?

LEELO: Nad kutsuvad end Varjulisteks ja nad on minu sõbrad.

ISAND: Head sõbrad küll, kui meelitasid sind niimoodi lõksu.

LEELO: Kuidas nii?

ISAND: Kas sa tõesti arvad, et nad peavad ka sind enda sõbraks?

LEELO: Tead, ära üldse hakka peale. Ma olen juba pidanud nii palju valejuttu kuulama, et mina ei jõua enam. Anna mu sõbrad siia ja jutul lõpp.

Kõik Kontvõõrad peale Isanda puhkevad naerma. Isand muigab.

ISAND: Nii lihtsalt see nüüd ka ei käi.

LEELO: Või nii?

Haarab Raudjalalt saadud pudeli ja joob selle tühjaks. Meie näeme teda endiselt, aga Kontvõõraste jaoks on Leelo nüüd nähtamatu. Kogu seltskond kohkub - seejärel saab Isand maruvihaseks.

ISAND: Kuhu ta kadus?! Otsige ta üles!

Leelo jookseb kibekiiresti ühe seina äärde, sest tigidad Kontvõõrad hakkavad eeskojas ringi tuuseldama.

ISAND: Otsige ta üles, kaabakad või ma nülin teid kõiki elusalt!

Kontvõõrad tuuseldavad edasi, kuid Leelo hiilib nende vahelt parema seina äärde ja kaob seal oleva ukse kaudu.

XI pilt

Mamma kodu. Tagaseinas on tohutu klaaskuul, milles keerleb valkjas aur. Kuuli külge on ühendatud klaastorusid ja kogu ruum on täis katseklaase, retorte, suitsu, keemishääli jne. Klaaskuuli mõlemal küljel, tagaseinas, on puurid, kus seisavad või istuvad nukrad Varjulised - Punasilm, Mürakas, Tulesosin ja paranenud Teravsilm. Nende odad vedelevad ühe puuri ees nagu puuroikad.

Ruumis askeldab ringi paks vanamutt, kes on harali hallide juuste, röpase põlle ja kulunud kleidiga. Meenutab pigem tigidat kokatädi kui Kontvõõraste kardetud Mamma.

Leelo saabub vasakult. Varjulised ahhetavad. Mamma pöördub ehmunult ümber.

MAMMA: Kes sina sihuke oled?!

LEELO: Sa näed mind?

MAMMA: Muidugi ma näen sind, närune plikatirts! Kes sind siia lubas?

LEELO: Kuidas sa saad mind näha? Raudjala võlujook teeb mind kõigile Kontvõõrastele nähtamatuks.

MAMMA: Aga ma sulle näitan! Jookseb Leelo juurde ja haarab tal juustest kinni. Kuidas mina teda näen... Mina pole sinu jaoks mingi Kontvõõras, neetud jõmpsikas! Lohistab Leelo puuride juurde. Seisa siin! Küll ma kohe tegelen sinuga. Läheb ise katseklaasidega askeldama.

LEELO *Varjulistele*: Kes on see kuri tädike?

PUNASILM: See ongi Mamma!

LEELO: Tema ongi see hirmus Mamma või?

PUNASILM: Tema jah!

MAMMA: Olge vait seal! Üks minut veel ja ma võtan teid ette!

LEELO: Aga kuidas sina ei ole Kontvõõras?

Mamma peatab oma askeldused ja vaatab Leelot pilklikult.

MAMMA: Kontvõõrad on minu kätetöö, rumal laps. Mina olen see, kes vangistab need hädised Varjulised ja maa pealt tulnud lollikesed. Mina olen see, kes võtab neilt hinge ja paneb sellesse suurde klaaskuuli. Näed, kuidas kõik keerleb seal! Ilma hingeta muutuvad nad Kontvõõrasteks, nagu sina neid kutsud. Minu orjadeks, kes teevad kõike, mida ma tahan. Ja nende hinged tiirlevad seal klaasmullis nagu magus jook, mida ma kasutan selleks, et oma igavest elu pikendada. Ka sinust saab varsti üks selline Kontvõõras, nii et püsi vagusi.

LEELO: Aga Raudjalg rääkis, et Kontvõõrad ilmusid juba ammu. Kuidas saad sina nii vana olla.

MAMMA: Hähää! Ma olen iidsest ajast peale röövinud Varjulisi ja pealtmaalasi. Võtnud nende hinge ja toitnud oma igavest elu.

LEELO: Aga kust Varjulised tulevad?

MAMMA: Kust mina seda tean. Mis tähtsust sellel on?

LEELO: Aga kust sina tuled?

MAMMA: Miks sa küsid selliseid asju? Keda see huvitab?

LEELO: Mind.

MAMMA: Miks?

LEELO: Ma olen uudishimulik.

MAMMA: Uudishimu on üks ohtlik asi. See viib sind tundmatutesse kohtadesse ja toob kaasa palju pahandusi.

LEELO: Jah, aga temast on ka palju kasu.

MAMMA: Tõsi või? No räägi mulle, loll laps, mis kasu on su uudishimu sulle toonud?

LEELO: Näiteks sain ma sinult teada ühe saladuse.

MAMMA: Mis saladuse?

Leelo võtab laualt ühe raske kaaluvihi.

LEELO: Selle, et seal suures klaaskuulis on väga palju hingi. Neid hingi, mida sa kasutad oma elu pikendamiseks.

MAMMA: Mis siis?

LEELO: Järelikult - kui ei ole kuuli, ei ole ka enam hingi ja sinul pole enam igavest elu.

MAMMA: Sa ei kavatse ometi seda teha?

LEELO: Kavatsen küll.

MAMMA: Mis sa nüüd, kallid laps. Ei ole vaja. Tead mis, ma lasen su sõbrad lahti ja te lähete

kenasti minema. Ja ma luban, et ma ei puutu sind enam kunagi. Mis sa arvad?

LEELO: Ma arvan, et sa oled juba liiga kaua seda maa-alust maailma hirmu all hoidnud. Sul pole küll kombitsaid ja sa ei näe eriti kohutav välja, aga sa oled tõesti üks koletis. Röövid teiste hingi, et oma kurja elu pikendada. Ma arvan, et sul oleks aeg nüüd küll mõista, et teiste arvelt ei ole ilus elada.

MAMMA: Pane see kaaluviht maha või ma...

LEELO: Sina meid enam ei ähvarda.

Leelo heidab kaaluvihi tohutu klaaskuuli pihta. See puruneb ja kogu ruum täitub suitsuga. Kui see hajub, lebab Mamma liikumatult maas. Leelo avab puuride ukсед ja laseb Varjulised välja.

MÜRAKAS: Sa oled küll kõige julgem pealtmaalane, keda ma olen eales näinud.

TULESOSIN: Ega sa pole neid väga palju näinud, Mürakas.

MÜRAKAS: Jah, aga Leelo on ikkagi neist kõige vapram.

TULESOSIN: Sellele ei vaidle keegi vastu. Leelo, meil on aeg nüüd siit koledast kohast põgeneda.

LEELO: Muidugi. Aga kogu see loss kubiseb ju Kontvõõrastest!

TERAVSILM: Meie läheme ees. Sina oled meid juba päästnud, nüüd on meie kord.

LEELO: Kuule, teie olete mind juba kaks korda päästnud.

TERAVSILM: Kolm on kohtu seadus.

LEELO: Ei, see pole aus.

TERAVSILM: Leelo, ma luban sulle, et võid meid järgmine kord päästa. *Läheb toob puuride ees vedelenud Varjuliste odad. Aga nüüd on meie kord. Jagab odad laiali.*

Varjulised ringutavad ja sirutavad end ning võtavad seejärel ründeasendi. Tulesosin astub kõige ette.

TULESOSIN: Hoia end meie selja taha, Leelo. Kahvatu Kantsi eeskojas ootab kibe lahing.

Kogu seltskond lahkub vasakule.

XII pilt

Tagasi eeskojas. Kõik on muidu sama, ainult et põrandal on hunnik Kontvõõraste ürpe - neid endid enam pole, aga riided lebavad seal, kuhu nad kukkusid.

Varjulised hiilivad paremalt sisse, Leelo kannul ning jäävad siis arusaamatuses ringi vaatama.

MÜRAKAS: Kus nad siis kõik on?

TULESOSIN: Vaiksemalt! Teravsilm?

TERAVSILM: Ma ei näe kedagi.

PUNASILM: Mina pole ka ühtegi näinud.

MÜRAKAS: No aga kus nad on siis?

PUNASILM: Äkki varitsevad meid?

MÜRAKAS: Kus? Pea kohal või? *Vaatavad lakke*. Seal ei ole kedagi.

PUNASILM: Nurkades ei näe ka kedagi.

Tulesosin astub ettevaatlikult mahakukkunud ürpide juurde ja tõstab neid odaotsaga üles.

TULESOSIN: Veider... Nagu oleks Kontvõõrad nende riiete sees lihtsalt... kadunud. Haihtunud nagu õhk.

LEELO: Kui nende Mammad enam pole, võib-olla siis...

TULESOSIN: Muidugi. Nüüd, kus nende emand ja looja on kaotanud oma ebaloomulikult pika elu, on Kontvõõrad samuti kadunud. Varjulised, kuulete! Otsige see Kahvatu Kants läbi!

Mürakas, Punasilm ja Teravsilm kaovad paremale.

TULESOSIN: Kas tõesti piisas sellest, et võtta nende Mammad võimalus toita oma igavest elu?

LEELO: Tulesosin, kas see tähendab, et Kontvõõraid enam ei ole?

TULESOSIN: Ma ei tea. Võib-olla see on nii. Võib-olla oleme neist igaveseks ajaks vabanenud. Võib-olla saab nüüd käia koobastes pisut rahulikumalt.

LEELO: Nüüd saaksite tulla ka maa peale.

TULESOSIN: Ei, meie koht on siin. Kui Kontvõõraid tõesti enam ei ole, kuulub see maailm meile. Me hoiame kivilõvisid ja muid koletisi ohjes ning vaatame, et sinusugused pealtmaalased liiga kaugele ei eksiks.

LEELO: Aga te võiksite teinekord tulla ju maa peale külla? Kui on öö ja varjud on pikad.

TULESOSIN: Jaa, seda võiksime teha küll. Mulle meeldiks tulla mõnikord maa peale. Vaadata seal varjudes ringi. Sina räägiksid meile sellest, mis on maa peal huvitavat, näitaksid meile toredaid varjulisi kohti.

LEELO: See oleks tore! Mina olen teil juba külas käinud, nüüd saate tulla vastukülaskäigule.

Varjulised naasevad.

TULESOSIN: Noh?

PUNASILM: Mina ei leidnud midagi muud peale nende riiete.

MÜRAKAS: Mina samuti. Ainult tühjad kaltsud. Muud midagi.

TERAVSILM: Kahvatu Kants on täiesti tühi, Tulesosin.

TULESOSIN: Seda on ilus kuulda, Teravsilm. Lähme siis, saadame Leelo koju.

TERAVSILM: Sa tahad lahkuda, Leelo?

LEELO: Minu kodu on maa peal, Teravsilm, ja ma olen juba nagunii liiga kaua ära olnud. Kõik kindlasti muretsevad. Aga Tulesosin lubas, et te tulete mulle külla.

TERAVSILM: Tuleme muidugi!

Leelo võtab kaelast amuleti.

LEELO: Ja aitäh sulle selle eest!

TERAVSILM: Jäta see endale.

LEELO: Aga see on ju sinu oma?

TERAVSILM: Mäletad, ma ütlesin, et seni, kuni sa seda amuletti kannad, peavad Varjulised sind sõbraks? Kanna seda edasi, sest sa oled meie sõber, Laulutüdruk.

LEELO: Aitäh, Teravsilm.

TULESOSIN: Tulge, lähme koju.

Lahkuvad vasakule.

Lõpp.

2009